

J
E
J
Í

PENELOPE BLOOM

JEJÍ
TAJEMSTVÍ

Copyright © Penelope Bloom, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1872-6 (pdf)

Penelope Bloom

J E J Í
T A J E M S T V Í

VIOLET

Ráda jsem přemýšlela o tom, že život je sérií rozhodujících okamžiků. Byly dobré okamžiky, jako třeba když jsem poprvé otevřela *Harryho Pottera a Kámen mudrců* nebo když jsem zjistila, že čekám holčičku. Pak byly taky ty špatné, ale vyvinula jsem si vysoce sofistikovaný systém, abych se s nimi vypořádala: potlačování. Když jsem měla pocit, že je moje mysl přeplněná a hrozí výbuch, jen jsem ji pevněji utěsnila.

Nevěděla jsem, jestli dnešek bude dobrý, nebo jestli skončí zastrčený v temném koutu mé mysli.

Dnes začínal v New Yorku knižní veletrh, který bude narvaný stovkami spisovatelů. Ačkoli jsem se těchto akcí velice ráda účastnila, abych zírала jako úchyl na své oblíbené autory, tenhle víkend bude zcela pracovní. Spisovatelé potřebovali pro své knihy reklamu a reklama mi platila všechny účty. Aspoň nějaké. Měla jsem titul, znalosti a ochotu tvrdě pracovat, ale neměla jsem úplně překypující seznam

klientů. To by se mohlo změnit, jestli tenhle víkend půjde podle plánu.

Tenhle víkend jsem si v kalendáři označila velkým tlustým červeným srdíčkem. No, spíš to vypadalo jako jablko, protože jsem kreslila přílišně, ale věděla jsem, co to mělo být. I kdybych byla ten typ, co má diář nacpaný k prasknutí, strávila bych poslední měsíc přesouváním schůzek jenom proto, abych měla celý víkend volný. Knižní veletrhy se konaly po celých Státech, ale neměla jsem ani peníze, ani čas cestovat, takže jsem potřebovala, aby tenhle stál za to.

Jako vždycky se osud rozhodl mě nakopat, a ještě mi plivnout do kávy.

Moje máma ulehla s něčím, co nazývala „mor“. Jak bylo pro ni typické, poskytla mi daleko víc informací, než jsem potřebovala. Měla problém udržet cokoli, aniž by to nevylezlo horním nebo spodním otvorem, a taky dnes ráno vykašlala cosi, co by mohlo mít pulz.

Nemohla jsem si dovolit, abych zmeškala tenhle veletrh, takže jsem se snažila vysvětlit své dceři Zoey, jak moc je to důležité. Její malé čtyřleté oči byly skelné a nesoustředěné, dokud jsem se nezmínila o záložkách. Z bůhvíjakého důvodu byly záložky pro její mozek jako droga. Udělala by cokoli, aby je mohla sbírat a přidat do své svačinové krabičky, kterou měla doma. Dokonce s nimi spala v posteli.

Stejně jako já měla tendenci zažrat se do svých koníčků a zájmů s téměř až děsivou intenzitou. Nejprve to byly záložky a asi před šesti měsíci se rozhodla, že z ní bude další tenisová hvězda.

Lehce jsem Zoey stiskla ruku. Přišlo mi neskutečné, že jí za pár měsíců bude pět. Před očima jsem si přehrávala svoje baculaté děťátko, které dělalo ty nejlepší zvířecí zvuky, jaké jste mohli slyšet. Po další minutě jsem si uvědomila, že vyrostla. Vytáhla se a její ruka byla dostatečně velká, aby mohla proplést prsty s mými, ne jako když byla tak malinkatá, že se mi vešla celá do dlaně.

Když jsem se na Zoey podívala, pořád jsem v ní trochu viděla Dawsona, ale nikdy mě to moc nerozesmutnilo. Možná jsem nebyla smutná kvůli podobě, protože Dawson představoval celé balení pevně uzavřených potlačených vzpomínek – vzpomínek, které jsem nikdy nehodlala znovu navštívit. Zoey měla jeho tmavé vlnité vlasy. Oči měla po mně, stejně tak i výrazy v obličejí, zbytek rysů byl jedinečný. Dlouho jsem se strchovala, že k ní budu cítit odpor, protože byla zčásti jeho, ale jakmile jsem ji poprvé držela v náručí, na ničem z toho nezáleželo. Zoey byla Zoey. Fakt, že jsme to byly jen my dvě proti celému světu, mě donutil ji milovat ještě víc. Byla to moje malá holčička a dohromady jsme tvořily tým.

Tak nějak to bylo. Objektivně řečeno, otáčela jsem každou korunu a budoucnost nebyla vždycky růžová. Ale dělala jsem, co jsem mohla. Snažila jsem se myslet pozitivně, protože už viděla jednoho rodiče, jak ji opustil, a potřebovala vědět, že to s ní nikdy nevzdám.

„Chtěla bych duhovou,“ řekla najednou Zoey.

„Duhovou záložku?“ zeptala jsem se.

„A růžovou. A s kočkou.“

Zakřenila jsem se. „Všadím se, že jich budou mít spousty. Uvidíme, co objevíme.“

Zoeyiny oči se rozzářily. Cítila jsem se trochu provinile, že vypadala nadšeně. Jen mi to připomnělo, jak málo peněz jsme měly. Když jste si nemohli dovolit koupit nové hračky svému dítěti, museli jste improvizovat. Sama přišla se záložkami, ale přesvědčila jsem ji, aby měla radost i z postaviček, které jsme vystříhly z krabic od cereálií a podlepily je dřívky od nanuků. Pak jsme je používaly jako panáčky. Většinu nocí jsem byla vzhůru a přemýšlela o věcech, které bych jí toužila dát, jako tenisové lekce, skutečné hračky, domeček pro panenky a nové oblečení místo obnošeného, jež jsem našla ani ne za dolar na garážových výprodejích. Chtěla jsem jí poskytnout lepší bydlení, kde by mohla mít vlastní pokoj. Chtěla jsem jí dát svět, ale vědomí, že nemůžu, mě drásalo.

Díkybohu byla pořád tak malá, že se nic z toho na ní nepodepsalo. Aspoň zatím. Neznala rozdíl a nevěděla, že máme problémy. V jejím malém světě jsem jen řekla, že uvnitř té velké budovy možná budou záložky, a jí to stačilo, aby byla potichu a nadchla se pro zbytek naší cesty k výstavišti.

Jakmile jsme si vyzvedly lístky, pokračovaly jsme dál ke vchodu. Budova vypadala jako kobliha propojená s menšími a menšími koblihami. Autoři se už usadili za stoly se svými vystavenými knihami a drobnými upomínkovými předměty, zatímco kolem proudily davy fanoušků.

Na pár chvil jsem si jen užívala tu atmosféru. Byla to pro mě vzpruha. Autor, který si mě najme, je někde tady v budově. Musela jsem tomu věřit, protože alternativa byla

pokračovat ve spirále dolů. Nebyla to rychlá jízda, ale věděla jsem, že stále kloužeme blíž a blíž ke skutečné chudobě. Ne tomu typu, o němž lidé vtipkují a který lze překonat pozitivním myšlením. Byla by to ta chudoba, která je temná a špinavá, kdy si nemůžete dovolit ani elektřinu, ani plyn. Nehodlala jsem dopustit, aby se nám to stalo. Ne Zoey.

Nechala jsem Zoey, aby mě odtáhla k téměř každému stolu, abychom zjistily, jestli dotyčný nemá záložky volně k rozebrání. Také jsem toho využila k nabídce svých služeb komukoli, kdo byl ochotný poslouchat.

„Takže pokud by vás to zajímalo,“ řekla jsem po svých krátkých kecech, „vezměte si prosím moji vizitku a ozvěte se mi. Nezapomeňte, že si můžete moje služby zadarmo vyzkoušet, než se rozhodnete.“

Autor, mladý muž, který napsal pár fantasy románů, přikývl takovým způsobem, že jsem poznala jeho nezámek. „Díky. Napíšu vám e-mail.“

V další hodině jsem slyšela asi tucet podobných odpovědí. Někteří autoři byli slušní a vysvětlili, že z marketingové části rozpočtu jim nezbyvá dost, aby si mohli najmout konzultanta. Někteří byli odmítaví. Jiní zase špatně předstírali zájem. Nejlepší, čeho se mi dostalo, byla odpověď, jestli bych byla ochotná pracovat několik měsíců zadarmo, aby zjistili, jestli stojím za výdaje.

Se Zoey jsme si udělaly přestávku, jakmile jsme prošly většinu méně úspěšných a průměrných autorů v hlavní části. V budově byla další křídla, kde si rozložili svoje stoly autoři podle žánrů, ale můj hlavní cíl byl střed výstaviště. Tam

byla umístěna velká jména. Potřebovala bych několik méně známých autorů, kteří by se mi upsali, abych měla menší starosti s financemi. Ale jedna velká ryba by byla jako vyhrát v loterii. Momentálně moje jediné příjmy pocházely z pěti nezávislých firem, kterým jsem zvládla prodat své služby. Účtovala jsem jim měsíční paušální poplatky za vedení reklamních kampaní. Za reklamu si platily zvlášť, poplatek zahrnoval můj čas a zkušenosti.

Sotva to stačilo, abychom pokryly naše náklady, ale stále jsem ztrácela klienty a musela jsem se rvát, abych našla nové. Jakmile firma dosáhla určitého úspěchu, obvykle se přesunula k oficiální reklamní agentuře. A najít malou firmu, která by byla ochotná investovat peníze do reklamy od nezávislého konzultanta, jako jsem já, bylo přinejmenším složité. Většinu svého času jsem trávila hledáním nových klientů a ve zbytku se věnovala těm stávajícím.

Tak proto jsem přišla sem. Vždycky jsem tajně snila o práci v nakladatelství. Jako celoživotnímu naruživému čtenáři mi nepřišlo nic romantičtějšího než představa každodenní práce ve světě knih. A kdybych přitáhla pozornost nějakého známého autora, mohla bych přestat běhat po městě a škemrat o práci.

Zoey velice opatrně prozkoumávala každou záložku, kterou dostala, než ji zařadila na konec svého balíčku. Její oči vzhledly k pozdvižení u vchodu do budovy. Následovala jsem její pohled a uviděla malou skupinu lidí postupujících směrem k nám. S každou další vteřinou se rozrůstal dav fanoušků, který následoval jejich kroky.

Sotva jsem stihla na poslední chvíli stáhnout Zoey zpátky, aby ji dav nesmetl. Se stále navyšujícím se počtem fanoušků kolem skupiny jsem neměla šanci zahlédnout, kdo byl ten nově příchozí. Jen jsem zahlédla tmavovlasého muže, jak jde v jejich středu. Byl vysoký. Hodně vysoký. Urostlý, široká ramena a statná postava. Přišlo mi, že jsem musela zahlédnout nějakého bodyguarda, protože nevypadal jako autor.

Jakmile prošli, poklepala jsem na rameno ženě stojící poblíž.

„Hele, kdo to byl?“ zeptala jsem se.

„Peter Barnidge.“

„Ten Peter Barnidge?“

Žena přikývla. Pořád se posmutněle dívala za zástupem lidí. „Co bych dala za to, kdybych –“ Teprve teď si všimla Zoey a včas se zarazila. „Mu mohla upéct cupcaky,“ řekla váhavě, jako by řekla první věc, co jí přišla na jazyk. Z pohledu v jejích očích jsem poznala, že mi chtěla svěřit nějakou opravdu oplzlou představu.

Zoey se zahihňala. „Cupcaky? Cožeee?“

Zakřenila jsem se. Když jsem byla roztěkaná, měla jsem zlozvyk říkat úplně stejné „cože“, jako právě pronesla Zoey. Byl to takový monotónní, sarkastický zvuk a pokaždé, když jsem ho slyšela od své čtyřleté dcery, jsem se musela hihňat. Jedna z radostí rodičovství, kterou si málo uvědomujeme, je rafinovaně učit své děti říkat nevinné, ale zvláštní věci.

„*Pardon*,“ nehlasně artikulovala ta žena mým směrem.

Našly jsme zaměstnance Petera Barnidge, jak pro něj připravují celý prostor, včetně stolů, výstavy jeho posledních

knih, nějakých cetek a dokonce jakýchsi rozdělovacích přepážek, které by mu umožnily snadnou únikovou cestu.

Držela jsem Zoey za ruku, zatímco jsem v duchu spřádala plán útoku. Prozkoumala jsem slabá místa v jeho opevnění. Jedny dveře, ochranka vepředu. Nejspíš existovala cesta skrz místnost vzadu za rozdělovacími přepážkami, které právě vztyčili.

Jeden z pracovníků omylem shodil z okraje Peterova stolu malou tašku upomínkových předmětů k rozebrání. Zaujalo mě, jak padala. Celá příhoda vypadala, jako by se stala zpomaleně. Taška ladně klesala k zemi a lehce se ve vzduchu naklonila. Těsně předtím, než dosedla na zem, z ní vypadla záložka, zlehka se otočila kolem své osy a dokonale sklouzla pode dveřmi v rozdělovací přepážce a zmizela z dohledu.

Než jsem si uvědomila, co se děje, Zoey se mi už vytrhla ze sevření a spěchala za záložkou.

„Zoey!“ zakřičela jsem na ni šeptem ve světově uznávaném rodičovském hlase, kdy nechcete, aby vás někdo odsuzoval za to, že jste špatný rodič, ale vaše dítě dělá naprosto všechno pro to, aby dokázalo, že špatný rodič jste.

Nemohla mě slyšet přes tlachání nadšených fanoušků, kteří čekali, až se Peter posadí ke svému stolu. Pospíšila jsem si za ní, ale její krátké, hubené nohy byly rychlé a měla tu výhodu, že se mohla proplétat mezi nohama lidí, zatímco já je musela obíhat a přes rameno se omlouvat.

Pracovník otevřel dveře přesně v tu nejnevhodnější dobu – i když se vsadím, že Zoey by s tímhle prohlášením

nesouhlasila – a Zoey proklouzla kolem něj v honbě za její vytouženou záložkou. Naštěstí mě muž uviděl, jak se za ní ženu, a se soucitným úsměvem mě nechal proběhnout dovnitř.

Zjistila jsem, že oddělený prostor za dveřmi není větší než obývací pokoj. Byly tam ještě jedny dřevěné dveře vedoucí kamsi do budovy a několik krabic, které stále vykládal Peterův personál. Zoey už držela tu zatrolenou záložku s obrovským, roztomilým úsměvem, díky kterému jsem se na ni nemohla zlobit.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem směrem k ostatním. Pospíšila jsem si přes místnost k Zoey, ale vnitřní dveře se otevřely, a než jsem si stihla uvědomit, co se děje, narazila jsem do někooho vysokého a statného.

Muž nesl pořadač plný zalaminovaných stránek, které se rozsypaly na zem do všech stran. Klekla jsem si, abych mu pomohla všechno sebrat, podala jsem mu štos stránek, které byly označené červeným fixem. Přišlo mi, že jsou součástí rukopisu, jenž právě prochází redakcí.

Už jsem si chtěla stoupnout, když jsem si všimla jednoho lepicího papírku přichyceného k podlaze, kde ještě před chvílí ležely papíry. Snažila jsem se mu ho podat, ale už se díval za mě na jednoho ze svých zaměstnanců. Přeložila jsem papírek a bezmyšlenkovitě ho strčila do kabelky.

„Co tady vzadu dělá fanoušek?“ vyštěkl muž. Hlas měl hluboký a tak sytý, že jsem ho prakticky cítila až v hrudi.

Tehdy jsem si ho poprvé pořádně prohlédla. Muž, do kterého jsem vrazila, byl Peter Barnidge.

Nikdy jsem nesledovala autory literatury faktu, jako třeba fantasy spisovatele, ale věděla jsem, že byl atraktivní muž už jen podle reputace. Autoři, kteří vypadali jako modelové, nebyli tak obvyklí a někteří jeho obdivovatelé dokonce nepřečetli ani jediné slovo z jeho knih. *Neuvědomila* jsem si, že je nádherný a tak vysoký. Nebyly to jen jeho zjevně dobře vypracované rysy. Ano, měl neúprosná, pátravá obočí, pronikavé oči a bradu zarostlou strništěm, ze kterých se každé ženě podlomila kolena. Šlo o víc. Měl kolem sebe jistou auru. Byl pánem svého světa. Nemuseli jste vidět tým jeho uhnaných asistentů, abyste to věděli.

Stačilo se zahledět do jeho očí a na jeho pevně sevřené rty, abyste se ujistili. Tento muž se nespokojil jen tak s něčím a byl zvyklý to dávat najevo. Nemyslela jsem si, že jsem někdy předtím potkala muže, který by vypadal tak nedosažitelně – aspoň ne osobně. Jako by byl obklopený neprůstřelným sklem a ostnatým drátem. I tak mi přišlo, že mnohé ženy by byly šťastné, kdyby se mohly zbytečně vrhat proti jeho hradbám.

Nesahat. Neobdivovat. Ani na to nemysli, Violet, protože je tak daleko mimo tvoji ligu, že bys ani nedostala nejlevnější vstupenku do jeho fanklubu.

Dokonce jeho oblečení vypadalo, že z něj má nahnáno, takže se ani neopovážilo zmačkat nebo zmuchlat na nesprávném místě. Jeho košile, kravata, sako a kalhoty byly dokonale sladěné v odstínech námořnické modré a šedé a seděly mu na těle tak, že jsem měla problém od něj oči odtrhnout.

„Omlouvám se. Jen jsem –“ Rozhlédla jsem se po Zoey. Viděla jsem, že poodešla o pár metrů dál a přemlouvala mladou dívku, aby ji nechala nahlédnout do právě otevřené krabice se záložkami.

„To ji musím vyhodit sám?“ zeptal se. Otázku nevykřikl, ale v jeho hlase bylo slyšet jasné varování, které znělo skoro jako prásknutí bičem. Každá slabika byla plná naprostého opovržení všemi, kteří to mohli slyšet.

Čtyři muži a žena mě ihned začali postrkovat ven z malé provizorní místnosti.

„Počkejte,“ řekla jsem rychle, „půjdu sama. Mohla bych vám jen dát tohle?“ Vytáhla jsem třesoucími se prsty svoji vizitku a podala mu ji. „Jsem Violet. Děláám marketing pro různé typy firem a –“

Peter se podíval na vizitku, jako bych mu právě podala použitý kapesník. Bez jakéhokoli zájmu o to, jestli dopadne tam, kam má, ji odhodil na židli stojící poblíž. „Jestli se někdy moje kariéra propadne tak hluboko, abych musel uvažovat o najmutí marketingového poradce, který se na mě vrhl ze zálohy na knižním veletrhu, budete první na seznamu. A teď, jestli mě omluvíte...“ Peter prošel kolem mě bez jediného dalšího pohledu.

Dokonce měl tu drzost za sebou zanechat stopu nějaké kolínské, kterou tou dobou zrovna používal. Hajzl. Možná voněl jako vášnivé, nezávazné dostaveníčko mezi hedvábnými přikrývkami, ale byl to parchant nejtěžšího kalibru. Koho zajímalo, jestli jeho dokonale rovné bílé zuby vyvolávají představy o našich nahých propletených tělech, zatímco se

mi zakousl do ramene a donutil mě zasténat směsicí bolesti a rozkoše? *Mě to naprosto nezajímalo.*

Jakmile odešel z malé místnosti, můj mozek se aspoň trochu projasnil.

Kristepane. Připouštím, že už je to nějaký čas, co jsem si naposledy užívala, ale to, jak na něj moje tělo reagovalo, bylo pro mě naprosto netypické. Nikdy jsem nebyla vášnivý typ, dokonce ani když jsem chodila s Dawsonem.

Bohužel jsem byla *tvrdohlavá*. Vždycky jsem byla. Takže jestli Peter Barnidge opravdu chtěl, abych to vzdala, měl mě slušně odmítnout. To, jak mě urazil a vyhodil, pode mnou zažehlo plamen. Už teď jsem cítila, že vyrostete do nezvladatelné podoby. *Dokážu* mu, že se mýlil, ať to stojí, co to stojí, a nejspíš to nemá nic společného s tím, jak vypadá. *Nejspíš.*

„Už opravdu musíte jít, slečno,“ řekl muž. Chytil mě za ruku, aby mě doprovodil, ale ucukla jsem před jeho dotykem.

„Vyprovodím se sama,“ utrhla jsem se, ale můj výraz ve tváři se zjemnil, když jsem se otočila na Zoey. „Zoey, tak pojď, maminka musí jít domů a chvílku pracovat.“

Protože maminka musí dát namyšlenému hajzlovi lekci.

— — — ■ — — —

Lilith seděla u mě na pohovce s pochybovačným výrazem ve tváři. „To je tvůj plán?“ zeptala se.

„Ano. A je to úžasný plán.“ Držela jsem kus papíru, na který jsem nakreslila velice detailní schéma, jak moje

marketingová kampaň ukáže Peteru Barnidgeovi, že si pro něj zasloužím pracovat. A jakmile se připlazí a bude o to žádonit, řeknu mu, ať si trhne nohou. Takový byl aspoň plán.

Lilith ukázala na místo, kde jsem napsala „naprosto úžasná virální reklama“. Nezúčastněně chroupala kus kyselé okurky, ale Lilith vždycky vypadala nezúčastněně. „Co to znamená? Nejsou všechny ty šipky a bubliny poněkud nepodstatné, když nemáš naprosto úžasnou virální reklamu?“

„Na něco snad přijdu.“ Vytrhla jsem jí papír a položila ho vedle svého počítače.

Slyšela jsem gauč zaskřípat, když se Lilith naklonila trochu blíž. „Když kolem toho takhle blázníš, znamená to, že veletrh nebyl úspěšný?“ Překvapivě zněla starostlivě. Lilith byla mou dobrou kamarádkou od té doby, co jsem ji potkala na hodině hot jógy před pár měsíci. Byla to pro nás obě první lekce a jako jediným nám přišlo, že se šíleně potit a přitom se snažit strčit nos mezi palce u nohou nezní jako až tak skvělý nápad.

Provdala se za nějakého ultrabohatého a pohledného muže jménem Liam. Její manžel a bývalý šéf William, který byl rovněž ultrabohatý a pohledný, byli jejím pojátkem k malé armádě nádherných miliardářů a jejich žen. Když jsem je viděla poprvé v jedné místnosti, musela jsem se smát. Měla jsem pocit, že by se měl čas zpomalit a z reproduktorů by se měla ozvat nějaká sexy hudba. Přišlo mi, že jsem na natáčení jedné z těch reality show, kde jsou jen neskutečně atraktivní lidé, akorát bez kamer a štábu.

Při pohledu na Lilith bych nikdy nepředpokládala, že je v kontaktu s tak nepravděpodobnou skupinou lidí. Dnes na sobě měla černou mikinu s kapucí, na hrudi měla obrázek růžového jednorožce poprášeného třpytkami, a černé tepláky. Ráda nosila kapuci nasazenou, jako by se ze všech sil snažila přesvědčit svět, že není krásná. Místo toho vypadala jako nějaká temná, zkorumpovaná princezna. Chápala jsem, proč svého manžela tak přitahuje.

Obvykle jsme čas trávily u mě doma a její miliardářské přátele jsem viděla jenom tehdy, když mě vytáhla na nějaký jejich nóbl večírek.

Přemýšlela jsem nad její otázkou. Upřímná odpověď by byla, že celý veletrh byl naprostý propadák. Méně známí autoři neprojeví téměř žádný zájem pustit se do reklamního světa, zatímco velká jména vypadala mírně znechuceně, když jsem je bombardovala obchodními nabídkami. Nechtěla jsem jí odpovídat upřímně hlavně proto, že si Zoey hrála opodál. Měla jednu z malých tenisových raket, kterou jsem jí koupila, a pinkala ubohým, omláceným míčkem o zeď mého bytu. Zjevně si procvičovala především své výkřiky, protože kolikrát míček trefila, tolikrát ho minula, ale nikdy nezapomněla působivě zavrčít.

„Veletrh se povedl. Myslím, že pár lidí jsem zaujala.“

„Tak proč ztrácíš čas tímhle a neděláš na projektech, za které dostaneš zapláceno?“

Nemohla jsem si odpustit, abych ji neprobodla pohledem, i když to bylo jenom proto, že prohlédla moje lži. Lilitin detektor žvástů byl bezchybný. Měla jsem být chytřejší

a nevymýšlet si, ale aspoň jsem to zkusila. „Je to vedlejší projekt. To je celé.“

Lilith se na mě suše podívala. „Vedlejší projekty většinou nejsou pomalované válečnými barvami, ne? Taky se ti v očích divně zablesklo, když jsi mluvila o odmítnutí pracovní nabídky, kterou ti měl údajně dát. Už tomu chybí jenom zlý smích padoucha.“

„Dobře. Fajn. Nejspíš se mi trochu dostal pod kůži.“

„Upozornění na příliš slabé slovo. Zní to spíš, jako by tě chtěl stáhnout z kůže a dostat se ti *pod kůži* úplně jako Buffalo Bill.“

„Upozornění na přehánění,“ zasmála jsem se.

„Buffalo Bill?“ zeptala se Zoey.

„Jo,“ řekla Lilith, „Buffalo Bill je jedna děsivá postava ve filmu, která –“

„Která,“ řekla jsem hlasitě a střelila po Lilith pohledem, „měla ráda bizony tak, že ji po nich pojmenovali.“

„Slečna Lilith říkala, že byl děsivý. Proč?“

„Protože...“

Kopla jsem Lilith do holeně.

„Protože byl náměsíčný,“ řekla jsem rychle. „Lidi to trochu znervózňovalo, ale nebylo to nic hrozného.“

„Ach. Aha.“ Zoey se otočila, švihla raketou a minula tak, že se otočila kolem dokola. Když spadla na zadek, vydala ze sebe pištivé vyjeknutí.

Lilith se smála.

„Nehodlala jsem jí říct všechno.“

„A divíš se mi, když jsem předpokládala, že ano?“

„Ne. Asi ne. Jen jsi příliš starostlivá. Trochu mě baví, jak se vždycky rozčertíš.“

„No, když už mluvíme o příliš starostlivých lidech... Napadlo mě, že bych mohla poprosit Liama o laskavost.“

„Tím chceš říct, že nás konečně necháš, abychom ti pomohli? A není příliš starostlivý. Má jen agresivní tendence, když se mnou mluví muži.“

„Pomocť ano, ale ne tak, jak si myslíš.“ Lilith a Liam se mi snažili vypomocť s penězi už pár týdnů potom, co jsme se poznali. Ačkoli jsem mockrát chtěla přijmout jejich nabídku, už jenom z toho důvodu, abych své dceři mohla poskytnout něco víc, bála jsem se, že by pak Zoey byla zklamaná. Byla šťastná s tím, co jsme měly, protože neznala nic lepšího. Kdybych nechala Lilith a Liama, aby nás zahrnovali dárky, musela bych se na ně spoléhat, aby jí poskytli to samé štěstí, které jsem jí teď mohla dát záložkami nebo nůžkami a krabicí od cereálií. Taky bych jí dala špatný příklad. Chtěla jsem, aby byla silná. *O dost silnější, než jsem byla já.* „Netýká se to peněz, opravdu. Spíš bych chtěla využít toho, kolik nadržovaných žen jako ostríž sleduje všechno, co dělá, když se objeví v televizi.“

Lilith se zakřenila. „Ať si stoupnou do řady. Jsem nadržnější než většina z nich.“

„Nadržná?“ zeptala se Zoey.

Zašklebila jsem se. Nemohla jsem si zvyknout, kolik toho začínala pobírat z našich konverzací. Ještě před pár měsíci byla ve svém vlastním světě a dospělácké rozhovory ji nezajímaly. Vypadalo to, že v poslední době slyšela *všechno*.

„Tvoje maminka má speciální zdravotní potíže, příšerko,“ řekla Lilith. Trvala na tom, že Zoey bude říkat nejhoršími přezdívkami jako příšerko nebo skřete, ale Zoey to milovala. „Jednomu z dvaceti milionů lidí narostou držadla. Ale neboj, dá se to léčit.“

Zoeyiny oči se šokovaně rozšířily.

„Jen se snaží být vtipná,“ řekla jsem. „*Snaží, ale moc jí to nejde.*“

„Ne,“ řekla Lilith. „Lidem opravdu mohou narůst malá držadla. Většinou jedno. Najdi si to. Moje prababička takové měla.“

„Přála bych si, abych mohla říct, že mě to šokuje.“

„Každopádně, kdy má odstartovat tvůj mistrovský plán?“

Povzdechla jsem si a zůstala zírat na svůj bitevní plán na stole. Měla v jedné věci pravdu. Všechno záleželo na dobré reklamě. Věděla jsem, co s ní udělat, ale nejprve jsem musela něco pořádného vymyslet. „Brzo,“ řekla jsem. „Teda jakmile donutíš Liama, aby souhlasil s tím, že mi pomůže.“

2

PETER

Bylo fajn být zase v kanceláři. Účast na veletrzích jsem vždycky nenáviděl, ale věděl jsem, že je to nutné zlo k propagaci mých knih. Taky jsem tenhle veletrh nemohl úplně pustit z hlavy. Zjevně ta nesnesitelná ženská, která proklouzla do soukromého prostoru za mým stánkem, měla hodně napilno. Liam Hightower, místní miliardář a kamarád kamaráda, dával rozhovor národní televizi, když se rozhodl pronést: „Peter Barnidge by měl najmout Violet Browninovou na propagaci svých knih. Líbila by se mu.“ Prohlášení zaznělo naprosto mimo kontext a možná proto přitáhlo tolik pozornosti. Nebo to bylo tím, že má Liam rázný fanklub plný žen, které stále doufají, že prohlásí své manželství za velký vtip a že je celou dobu svobodný.

Můj dobrý přítel, Bruce Chamberson, Liama znal. Chtěl jsem se ho zeptat, jestli má ponětí, o čem to sakra Liam mluvil.

Ať už to bylo, čím chtělo, moje e-mailová schránka byla naprosto přeplněná zprávami od fanoušků, a dokonce od